

ULLA-MARIA
MESIÄ

KOLMAS

viikko

Kolmas viikko

*Kirjan tapahtumat ja henkilökuvat perustuvat omiin kokemuksiini,
eivät ns. totuuksiin.*

© 2022 Mesiä, Ulla-Maria

Kannen kuvitus: Eve Haavisto

Taitto ja kansi: Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4114-6

Kolmas viikko

Ulla-Maria Mesiä

Usko, toivo ja rakkaus. Keskellä minä, siunattu.

Neljä kirjettä. Jokaisessa kuoressa minun nimeni.

Istun uuden kotimme keittiössä ja katselen ikkunasta kel-lastuneiden lehtien leikkiä vaahterassa. Marraskuinen kesy tuuli tuivertaa puun oksia auringonpaisteessa. Syksy on ollut harvinaisen lämmin ja kaunis.

Olen tehnyt päivittäisen kävelylenkkini sekä kaksi jumppasarjaa ohjeen mukaan. *Enää yksi jumppasarja tänään.* Joka päivä käteni nousee hieman ylemmäksi kurottaessani sitä liukasta oven pintaa ylöspäin, vähän vielä ylöspäin, kohti katon rajaa. Olen tehnyt harjoitukset tunnollisesti vaatehuoneen ovea vasten varoen tahrimesta vasta remontoituiden kotimme valkoisia pintoja.

Jumppasarjan on opettanut sairaalan fysioterapeutti leikkauksen jälkeisenä päivänä. Kauhuissani olen sanonut, että varmasti ompeleet repeäisivät auki moisesta riehumisesta. Terapeutti on puolestaan vastannut epäilyyni päättäväisesti: ”Jos niin kävisi, niin se tarkoittaisi, että kirurgi on tehnyt työnsä tosi huonosti.”

Annan katseeni kiertää keittiössä. Minusta se on pikku kotimme kodikkain huone. Ikkunasta avautuu kaunis näkymä pieneen puistoon kerrostalojen välissä. Rouva Kikkura näkyy olevan koiransa kanssa lenkillä. Tapansa mukaan hän katsahtaa ylös ikkunaani. Roosa on antanut yläkerran rouvalle nimen Kikkura, koska häntä huvittaa rouvan permanentattu kiharapehko. Sellaisia näkee nykyisin harvoin.

Meillä on Roosan kanssa kaunis koti, kaipaamamme turvapaikka. Tässä keittiön pöydän ääressä jaamme kaiken. Kohta Roosa tulee koulusta ja kertoo, millainen päivä hänellä on ollut. Onkohan ylioppilaskokeiden tuloksista vielä mitään tietoa? Onneksi syksyn kokeet olivat takanapäin silloin, kun.

Sipaisen tyhjää kohtaa kropassani. Neljä kirjettä lojuu edessäni keittiön pöydällä. Avaan ne hitaasti ja luen tarkasti. Yhdestä kuoresta paljastuu patologin lausunto, toisesta kutsu lisätutkimuksiin, kolmannesta maksusitoumus peruuttamattomasti.

varten. Huokaisen helpotuksesta, kun viimeisestä kuoresta löytyy pelkkä lasku kahden päivän sairaalajaksolta, jolloin se tehtiin. Laskussa lukee: ”oikean rintarauhasen poisto ja kainalon evakuaatio”. Huomaan tuijottavani kirjeitä jotenkin epäuskoisena, vaikka diagnoosistani on kulunut yli kuu-kausi.

Lokakuun kuudentena päivänä makasin tutkimuspöydällä mammografian ja ultraäänitutkimuksen jälkeen ja kuulin lääkärin sanat: ”Ei tämä tilanne nyt, ikävä kyllä, kovin hyvältä näytä”. Sydän jyskyttäen katsoin vuoroin lääkäriä, vuoroin hoitajaa. Hoitaja puristi kättäni kevyesti. Koepalojen ottaminen ja lääkärin selitykset siitä, kuinka asiat etenisivät tästä, tuntuivat sillä hetkellä jotenkin ulkopuolisilta tapahtumilta, kuin huonosti tehdyttä televisiodokumentilta.

Puudutusaineesta tuli huono olo ja sairaanhoitaja antoi minulle luvan istua tutkimushuoneessa hetken ennen lähtöäni. Kuulin korvissani vereni kohinan ja sydämeni hätäisen sykkeen, joka toisti viestiä ”pakene”. Kylmässä ja kalseassa tutkimushuoneessa kysymykset kävivät päälleni pelottavina. *Miten en ole tuntenut mitään? Miksi en ole huomannut? Kuinka kerron Antille? Mitä sanon tytöille? Kuolenko minä?* Vapisevin käsin lähetin Antille tekstiviestin: ”Hakisitko minut Rautatienkadun lääkäriasemalta, tulen alaovelle.”

Odottaessani Anttia kylmässä lokakuun viimeisessä ajattelin viikonlopun tapaamista ystäväni ja hänen seurueensa kanssa. Tuolloin kovääninen naisporukka kauhisteli seurueesta puuttuvan nelikymppisen opettajan rintasyöpädiagnoosia. Pari päivää aikaisemmin olin itse seisonut kylppärin peilin edessä tutkimassa rintojani ja tunnustelemassa löydöstäni. Olin viipynyt kuumassa suihkussa minuutti toisensa jälkeen yrittäen pestä sen pois. Koko päivän ja yön, ja taas uuden päivän olin vakuutellut itselleni, että maanantaina menisin lääkäriin kuulemaan, että rinnassani on kysta, joka poistuisi itsestään.

Ikuisuudelta tuntuneen vartin jälkeen istuin vihdoin Antin auton etupenkille ja kohtasin hämmästyneen, huolestuneen katseen. Kotisohvalla, Antin sylissä se tuli ulos: raastava tuska ja verenmakuinen itku.

Havahdun ajatuksistani, kun ovi käy. Roosa moikkaa eteistä, astuu keittiöön ja istuu minua vastapäätä.

”Onko jo kova nälkä?” kysyn. ”Keitin juuri kahvia. Ote taanko välipalaa, laitan ruokaa vähän myöhemmin. Millainen päivä oli?”

”Ihan jees... mutta vitsi kun ottaa taas niin päähän. Pyy sin eräältä rahaa siihen tanssiaispukuun, puolet siitä, kuten sovittiin.”

”Niin?” Aavistan jo vastauksen.

”No jos se oliski sanonu suoraan, että ei. Mutta taas se sama laulu, että sen täytyy vähän miettiä. Että kai se sen rahan jostain saa kaivettua, vaikka on kyllä tosi tiukkaa. Aina sama valitus.”

”No voi sentään”, vastaan, kun muutakaan en osaa.

”Mua ärsyttää, kun se ei kerro, mikä se sen tilanne oikeasti on. Me ei koskaan Alvan kanssa tiedetä, miten sen asiat ihan oikeasti on. Välillä tuntuu ja näyttää, että menee ihan hyvin, mutta annas olla, kun pyytää muutamaa kymppiä, niin taas sama valitusvirsi soi. Jos se vaan kertois joskus rehellisesti, niin ei tarvis aina miettiä, että voiko pyytää. Ei tarvis potea aina tätä huonoo omaatuntoo. Mä oon niin kyllästynyt tähän.”

Roosan leuka värähtää ja huulet puristuvat yhteen. En tiedä, mitä sanoa. Haluaisin luvata, että soittaisin tälle eräälle saman tien ja yrittäisin puhua järkeä. *Ihan kuin se koskaan olisi auttanut.* Toisaalta taas haluaisin puolustella ja selittää, että varmaan isällä oli ollut huono hetki ja että hän nyt vaan on sellainen. *Ihan kuin sekään koskaan olisi auttanut ketään.*

Kun erosimme Jannen kanssa, oli Roosa kahdeksan ja Alva kymmenen. Minulle oli tärkeää, että tytoilla säilyisi luottamuksellinen ja kiinteä suhde isäänsä. Sovimme yhteishuoltajuudesta ja asumisjärjestelyistä vuoroviikoin. Se oli myös tyttöjen tahto.

Oma isäni oli sairas mies, jota kävin katsomassa erilaisissa hoitolaitoksissa koulumatkoillani. Isällä oli kettukarkkeja yöpöydän laatikossa ja kosteat suuret silmät.

Otan kaapista suklaalevyn ja tarjoan Roosalle. ”Otetaanko pitkältä sivulta?”

Roosa hymyilee. Juttelemme siitä, millaisen mekon Roosa haluaisi, ja lupaan, että rahat siihen kyllä löytyvät. Siitä Roosaa ei nyt pidä huolehtia. Kaikki järjestyy. Nyt on vain tärkeintä jaksaa lukio loppuun ja alkaa sitten keskittyä kevään kirjoituksiin.

Tyttö vetäytyy huoneeseensa. Alan kuoria perunoita. Aion tehdä Roosaa lohturuokaa, perunamuusia ja murusoosia.

Toisen eron jälkeen olen ostanut meille kivan kodin, velaksi tietenkin. Roosalla on hyvät bussiyhteydet kouluun ja harrastuksiin, ja minulla työpaikkani. *Onneksi tuli otettua se lainaturva, siitä on nyt iso apu, kun tulotaso pian sairauteni tähden putoaa. Roosa parka tuntee varmaan olevansa taakka sekä minulle että isälleen. Minun taloustilanteeni Roosa kyllä tietää. Molemmat tytöt ovat aina tienneet, heti kun ovat ymmärtäneet. Olemme puhuneet aina kaikesta, myös niistä kipeimmistä asioista, joista en ole ylpeä.*

Perunankuoret putoilevat uutuuttaan hohtavaan tiski-altaaseen. Mietin molemminpuolista luottamusta, jonka keran kadotin ja olin lähellä saada takaisin. *Vai olinko?*

2004

Käärmekeppi

”Yritetään vielä”, sanoi Janne muutama viikko sen kesäkuisen koleaan aamun jälkeen, jolloin kaikki romahti, ”lasten takia – niin ja meidän”.

Emmi istuu mökkilaiturin päässä saunarannassa ja ajattelee, että on ollut kova lupaus Jannelta yrittää antaa anteeksi. Olisinko koskaan itse pystynyt samaan, hän miettii.

Kuukausi sitten Emmi ja Janne kertoivat päätöksestään Janne vanhemmille. Emmi suorastaan ryömi henkisesti appivanhempiensa edessä myöntäen kamalan erehdyksensä ja pyysi nöyrästi tekoaan anteeksi. Koskaan aikaisemmin hän ei ollut hävennyt mitään yhtä paljon. Seurasi jäätävä hiljaisuus. Janne istui Emmin vieressä terassituolilla tuijottaen surkeana käsiinsä. Vihdoin Markku puhui: ”Me ollaan äidin kanssa nähty tällaisia tapauksia ennenkin – ei niistä koskaan ole tällaisen jälkeen mitään tullut. Mutta teette, kuten teette, mitäs me siihen.” Margit istui jäykkänä paikallaan loukatun ja ylvään näköisenä luomatta silmäystääkään miniäänsä. Emmi tuijotti avuttomana Jannea, joka ei saanut sanaa suustaan.

Tämä on lukuisten muistojen täyttämä ranta, josta Emmi on oppinut pitämään. Punaisen rantasaunan edessä avautuu meren lahti, jonka keskellä on pieni saari. Keskikesällä aurinko laskee saaren oikealle puolelle horisonttiin noustakseen vain pienen hetken kuluttua melkein samasta kohtaa. Nyt on elokuu ja Emmi katselee rantakivien välissä kelluvia ruskeankeltaisia koivunlehtiä.

Emmin selän takana mäellä on kuusikymmentälukua huokuva lautamökki, jonka Emmi on saanut Jannen kanssa pitää pari vuotta melkein kuin omanaan. Ensimmäisenä kesänään täällä, yli kymmenen vuotta sitten, Emmi vapautti mökin hämähäkin seiteistä, tomutti ja tuuletti, pesi ja kuurasi, helin käsin silitti ja ripusti verhot. Vuoteet peittyivät puhtaisiin

lakanoihiin ensimmäistä kertaa vuosiin. Sen jälkeen on ollut juhannuksia ystävien kesken lipunnostoineen, nuotioineen ja rosvopaisteineen, on ollut kesäiltojen löylyjä ja matonpesutalkoita anopin kanssa. On ollut Margitin loihimia yllellisiä lounaita kalapöytineen, alkumaljoineen, snapseineen ja viineineen, pikkutyttöjen synttäreitä mansikkakermakakkuineen. On ollut kaikkea yllin kyllin, ehkä enemmän kuin tarpeeksi.

”Tuffa, tuffa”, kuuluu Alvan ja Roosan kiljunta toiselta puolelta solaa, joka yhdistää merenpuoleisen isomman lahden matalaan takalahteen. Solan yli johtaa pieni puinen silta, jonka kaiteella roikkuu kuivumassa kolme räsymattoa. Tänä kesänä mattopyykkiin sopivat helteet ovat saapuneet vasta venetsialaisten alla.

Sillan yli pääsee kulkemaan toiselle tontille. Siellä, huutomatkan päässä, seisoo ryhdikkäänä kahdeksankymmentäluvulla rakennettu komea hirsimökki, josta mummu äskettäin on lähettänyt tytöt pillimehuineen kohti saunarantaa. Mäntysuovan tuoksu leijailee Emmiä nenään, kun hän astuu sillalle tyttöjä vastaan. Markku laskee olutpullon saunan kuistille ja kohottautuu hankin katsomaan sillalle päin. Tytöt kirmaavat äitinsä ohitse ja ryntäävät kiskomaan Markun flanellipaidan helmoja.

”Tuffa, tuffa, siellä on käärme! Sun pitää ottaa käärmekeppi ja tulla tappamaan se”, vaatii Alva alahuuli värähtäen ja tarttuu pikkusiskoaan varmuuden vuoksi kädestä.

Tyttöjen mielestä heillä on maailman rohkein tuffa, joka on tappanut käärmekepillään jo ainakin tuhatkymmentä käärmettä tänä kesänä. Tuffa säilyttää käärmekeppiään sillan pielessä. Keppiä ei saa ottaa leikkeihin. Jos se unohtuu väärään paikkaan, niin silloin tuffa ei ehkä löydä sitä vaaran uhatessa.

”No johan niitä tänä kesänä riittää.” Markku kävelee parinkymmenen metrin matkan saunarannasta sillanpieleen, poimii mukaansa kaidetta vasten nojaavan kepin ja ylittää pienen sillan. Käärme matelee laiskasti hirsimökille johtavalla hiekkatiellä, muutaman metrin päässä sillasta, kunnes sen matka päättyy Markun kepin alle. ”Ne tulee tuosta pusikosta tähän hiekkatielle nauttimaan ilta-auringosta. Pitäisiköhän

hävittää mokoma pusikko kokonaan”, kysyy Markku itseltään ja viskaa kuolleen käärmeen kauaksi sillan vasemmalla puolella avautuvan takalahden rantakaislikkoon.

”Isä, isä, me nähtiin käärme ja me kerrottiin tuffalle ja siten tuffa tappo sen”, selittävät tytöt yhteen ääneen Jannelle, joka ilmestyy saunan takaa puupino sylissään, ja juoksevat takaisin leikkeihinsä.

Elokuun helteisen iltapäivän hämärtyessä kohti iltaa Emmi, Alva ja Roosa istuvat kylpytakeissaan saunan portailla ihailmassa Markun ja Jannen sytyttämää venetsialaiskokkoa. Kokko palaa rauhallisesti kauempana rannalla, kohdassa, jossa kovaonninen käärme muutama tunti aikaisemmin pääsi hengestään. Joutsenpariskunta poikueineen uiskentelee kauempana lahdella, jonka taakse aurinko aivan kohta laskee, pienen saaren vasemmalle puolelle. Tytöt sotkevat saunapuhtaat varpaansa uudelleen rannan hiekkaan. Emmi miettii kulunutta lomaviikkoa, jonka he neljästään Jannen ja tyttöjen kanssa ovat viettäneet mökillä. Kyllä tämä vielä tästä, hän ajattelee.

Saunan ovi kolahtaa ja olutpullon korkki kilahtaa oven pielessä olevaan peltiseen maustekurkkupurkkiin. Ja toinen. Isä ja poika ovat juhlistaneet venetsialaisiltaa miestä väkevämmällä jo ennen sauna-aikaa ja Emmi katsoo parhaaksi alkaa houkutella tyttöjä iltapalalle mökkiin. Saavat miehet rauhassa puhua firman asioita.

”Tuomas oli niin polleeta tänään, kun poikkesin liikkeessä”, sanoo Markku kaataen oluensa paksupohjaiseen lasituoppiin. ”Kyllä se nyt on selvempää näin. Me äidin kanssa arvostetaan kuule Janne sitä, että ymmärsit tilanteen. Ei se ois niistä velkakuvioista koskaan muuten selvinnyt ja sitten ois mennyt kaikki. Mun ja äidin elämäntyö.”

”Isä...” yrittää Janne katkaista Markun puheen vilkaisten nopeasti Emmiin päin.

”Tuomas on tehnyt niin paljon töitä firman eteen ja on tosi väsynyt. Eikä teidän hommista keskenänne mitään ois tullu, ollaanhan se jo nähty. Tuomaksessa on enemmän yrittäjää,

sulla on se tutkintos, kun vaan joskus saisit sen valmiiksi, liekö sillä mitään arvoa”, Markku jatkaa huomaamatta Jannen varoittavaa katsetta.

Emmi lupaa tytöille kaakaot ja sanoo tulevansa pian perässä sisälle mökkiin.

”Mistä on kysymys”, kysyy Emmi pikkutyttöjen poistuttua ja katsoo vaativasti vuoroin Jannea, vuoroin Markkua. ”Minkä sinä ymmärsit, Janne?”

Päättäessään yrittää vielä kerran ovat Janne ja Emmi samalla sopineet, että ottaisivat uuden pankkilainan ja rakentaisivat vihdoin valmiiksi talonsa yläkerran. Sinne tulisi tytöille omat huoneet, Emmi ja Jannen makuuhuone ja iso kylpyhuone leijonantassuammeineen. Ja ne kullanväriset hannot, jotka Emmi on nähnyt sisustusliikkeen ikkunassa. Laina maksettaisiin kokonaisuudessaan pois vuoden vaihteessa, jolloin Janne saisi lunastaa itselleen kuuluvan osuuden firmasta, rahana.

”No voi nyt perkele”, sanoo Markku, nousee horjahtaen ja pamauttaa saunan oven kiinni perässään.

Aamukahvia juodessani mietin, että täytyy muistaa mapittaa sairaalasta tulleet paperit ja maksaa lasku. Olen nukkunut hyvin, vaikka olen nähnyt kummallista unta. Unessa olen nuori ja tanssin verenpunaudessa satiinimekossa puusillalla helmat hulmuten. Roosa juoksee nauraen kohti siltaa ja heiluttaa kädessään isoa valkoista kirjekuorta. ”Äiti, sinulle on kirje, mummu toi sen kaupungista!” Roosa lähestyy siltaa ja kompastuu sillan eteen kaatuneeseen käärmekeppiin. Kirje putoaa mereen, yritän saada sen kiinni, mutta aallot kuljettavat sen nopeasti kauemmaksi. Helmani tarttuu sillan kaiteessa töröttävään naulaan, joka repäisee kankaaseen ison palkeen kielen. Yhtäkkiä istun Roosa sylissäni saunarannassa. Roosan polvet vuotavat verta ja tuhrivat tanssiaismekkonni. Roosa itkee polviaan, minä aaltoihiin kadonnutta kirjettä, jonka sisältö jää vaivaamaan. Äkkiä kaikki on pielessä ja rintaa puristaa. Janne kävelee ohitsemme, heilauttaa kättään merelle päin ja sanoo huolettomasti: ”Ei sinun tarvitse kaikkea tietää.”

Laitan kahvimukin tiskikoneeseen, pyyhin leivänmurot pöydältä ja kävelen eteiseen peilin eteen. Yöpaidan alla toinen puoli rinnasta on tyhjä. *Onneksi olen pienirintainen. Minulle tuskin tulee ryhtiongelmia.* Puen päälleni proteesiliivit. Rintaproteesi näyttää ihmeen luonnolliselta. Se on tehty pehmeästä silikonista, jonka pinta tuntuu melkein oikealta iholta. Puuvillasta ja vanusta valmistetun, heti leikkauksen jälkeen käyttämäni ensiproteesin olen laittanut takaisin valkoiseen kauniiseen kangaspussiin, jossa sen olen saanut.

Ajattelen, miten syöpäyhdistyksen ystävällinen sairaanhoitaja on kertonut aikoinaan leikkauksesta sekä sen jälkeen odottavista sytostaattihoidoista. Tuon keskustelun jälkeen en enää juurikaan ole pelännyt hoitoja tai niiden sivuvaikutuksia. Olen vakuuttunut, että pahoinvoinnin estolääkkeet toimivat nykyisin hyvin ja tulen kestäväni hoidot muutenkin hienosti. Hypistelen kangaspussia ja kirkkaanpunaista silkkinauhaa, jolla se on suljettu. Siirryn makuu-

huoneeseen, istahdan sängyn laidalle, puristan pussin rintaan vasten ja annan itkun tulla. Itken naiseuttani, itken helpotusta, itken kiitollisuutta siitä, että kaikki tuntuvat olevan nyt minun puolellani. *Minä selviän.*

Niistä nenäni ja pukeudun lenkkivaatteisiin. Marraskuinen aamu on kirpeä, mutta kirkas. Hiekan ja lehtien rapinasta jalkojeni alla päättelen, että yöllä on ollut pakkasta. Ajattelen, että ensi syksynä palaan töihin. Itse asiassa tunnen itseni niin terveeksi, että voisin mielestäni hyvin palata töihin ennen lääkehoitojen alkua. Lääkäri on kuitenkin sanonut, että nyt on hyvä antaa aikaa itselleen, ulkoilla, liikkua ja levätä. Jaksaisin sitten paremmin, kun liitännäishoidot alkavat. Ensimmäisen annoksen sytostaattia saisin joulukuussa.

Ohitan kirkon ja jatkan kohti urheilupuistoa. Päätän kävellä järvelle saakka. Ajatukseni siirtyvät tyttöihin. Alkujärkytyksen jälkeen tytöt ovat suhtautuneet sairauteeni tyynesti. Ovat ehkä olleet vähän liiankin reippaita. Varsinkin Roosa, joka aikoo kirjoittaa keväällä loput aineensa suunnitelmiensa mukaan ja tuntuu paneutuvan lukemiseen kaikella tarmolla. Alvalle olen joutunut kertomaan asiasta puhelimesta. Hän oli purskahtanut itkuun ja ollut hetken suorastaan hysteerininen: ”Äiti, sä et saa jättää mua, mä tarvitsen sua vielä!”

Ihmettelen, kuinka oman lapsen hätä on saanut sisäisen naarasleijonani jälleen kerran heräämään ja työntämään syrjään oman kuolemanpelkonsa. Huoleni on saman tien siirtynyt Alvaan ja siihen, kuinka hän selviäisi uutiseni kanssa yksin opiskelijayksiossä. Juurta jaksain ja rauhallisesti olen selittänyt kuulemani faktat tilanteestani moneen kertaan pinnistäen oman positiivisen ajatteluni äärimmilleen. Kerta toisensa jälkeen olen puhelun aikana vakuuttanut, että tautini ennuste, verrattuna moniin muihin syöpiin, on parhaasta päästä. ”Yli kahdeksankymmentä prosenttia sairastuneista on elossa viiden vuoden päästä diagnoosista. Tampereella saan Suomen, ellen jopa maailman parasta hoitoa. Olen maailman vahvin nainen ja olen päättänyt parantua pysyvästi.” Pitkän puhelun aikana olen melkein itsekin alkanut uskoa, että pienintäkään syytä huoleen ei ole.

Nauran ääneen ajatukselleni kaikkivoipaisuudestani ja huomaaan vastaan hölkkäävän parivaljakon katsovan minua ihmetellen. Tyytyväisenä ajattelen, että Alvan oikeustieteen opinnot ja opiskelijaelämä ovat kaikesta huolimatta alkaneet mainiosti. Tai ainakin se opiskelijaelämä. Naurahdan ääneen uudelleen. *Olen hyvin onnellinen ja onnekas nainen. Tässä uudessa pelottavassa tilanteessa, missä kukaan ei osaa kertoa, kuinka minun käy.*

Palaan kotiin mieli virkeänä ja kroppa ihanasti väsyneenä. Suihkun jälkeen lämmitän eilisen ruuan tähteet, jotka olen huolellisesti pakannut kahteen kannelliseen muovirasiaan. Syötyäni käyn pitkäkseni sohvalle ja ajattelen tapahtumia leikkauksen jälkeen ja sitä ennen. Äkkiä naurattaa taas. Ja heti perään itkettää. *Minusta on tullut ihan kummallinen. Taitavat ne lääkärit sittenkin melko hyvin tietää, milloin ihmisen on sairausloman tarpeessa. Mitähän työnteostani mahlataisi tulla, kun ajatukset harhailevat sinne tänne ja tunteet räjähtävät milloin mihinkin reaktioon.*

Viimeisenä työpäivänä, kaksi päivää ennen leikkausta, siirsin viimeisenkin projektini kollegalle, lähetin tiedotteen pois-saolostani muutamalle yhteistyökumppanille, kytkin päälle sähköpostini automaattisen vastauksen ja siivosin työpöytäni.

”Hei tätä mun pöytää saa vapaasti käyttää, kun olen poissa, tää on hyvä ikkunapaikka.” Tsemppihalauksia ja peukkuja kollegoilta, huolettomalta näyttävä käden heilautus ovella: ”I’ll be back.” Kävellessäni betoniportaat kohti parkkipaikkaa tuntui töihin paluu kovin kaukaiselta, mutta sitäkin varmemmalta. *Tämä on vain projekti, joka menee kaiken muun edelle ja tämä minun on hoidettava itse. Tätä en voi siirtää kenellekään muulle.*

Lenkin jälkeen makaan laiskana sohvalla ja ihailen pientä valkoista muovikuusta, joka tervehti minua sairaalasta palatessani. Roosa oli koristellut sen ja laittanut siihen pienet valot. Antin tuotua minut sairaalasta kotiin istuin pitkään

Emmen aiemmat liitot ovat kariutuneet suvun tylyyn vallankäyttöön, juonitteluun ja petoksiin sekä julmaan henkiseen väkivaltaan. Kun kolmas kerta toden sanoo, astuu Emmen elämäään myös kolmas viikko. Alkaa pelottavan kaunis matka, jonka varrella rajaton onni ja kuolemanpelko lyövät kättä kerta toisensa jälkeen.

”On saatava uudelleen toivon reunasta kiinni, on saatava uusi vahva ote.”

Syöpäkokemusten keskellä myös menneisyyden kokemukset nousevat vaatimaan huomiota, jota paitsi ne elämän virrassa ovat jääneet. Lääkesu-
mussa sekoittuvat uudet ja vanhat kokemukset, joita Emmi yrittää ymmärtää, ja huomaa, että elämä yllättää jälleen.

KOLMAS VIIKKO EI OLE SELVIITYMISTARINA,
VAAN TARINA ELÄMÄSTÄ *nyt kun.*

BoD

9 789528 041146